

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 24 Lei
Pe jumătate . . . . . 12 Lei
Un număr . . . . . 50 bani.

Iese odată la săptămână.

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, Jud. Alba-de-jos.
Director: **Alexandru Lupeanu-Melin.**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 2 Lei a doua și a treia oră 1:50 Lei

Concordatul.

— Vâlva mare în jurul invoieții pe care România se pregătește să încheie cu Papa dela Roma. —

De o vreme încoace aproape toate gazetele sunt pline cu așa numitul *concordat*, sub care este a se înțelege învoiala plănuită între România și Papa dela Roma. Lucrul acesta ne îndeamnă și pe noi, să arătăm, în puține cuvinte, ce va să zică acest concordat și că ce însemnează el pentru România.

— se Ardealul cu au ajuns în Țara aproape două milioane Unguri și de Nemți, oari sunt de legea romano-catolică, ori, cum îi numesc cei din Vechiul-Regat de lege papistășească. Acești romano-catolici, precum și Românii uniți, recunosc în Papa dela Roma pe capul Bisericii lor și țin cu dânsul legături de credință.

Legea catolică îi dă Papii dreptul de a numi pe episcopi și de a fi în celea ce se țin de credință stăpânul fără răspundere, decât înaintea lui Dumnezeu, al credincioșilor săi.

Chiar de aceea, Papa are anumite legături cu capii tuturor acelor state, în cari se află credincioși de ai săi, ca Franța, Anglia, America, Germania, Austria, Ungaria, Spania, ba până și Sârbia și Bulgaria. Capul bisericii catolice, Papa dela Roma, încheie adesea o anumită învoială, în care se statorcesc cari sunt drepturile și datorințele capului bisericii, și arăși cari ale capului statului față de credincioșii catolici într'un stat oarecare.

Trăind în România mai bine de un milion și jumătate de uniți, cu patru episcopi, și aproape două milioane de romano-catolici, cu alți șase episcopi: la București, Iași, Alba-Iulia, Timișoara, Sătmar și Oradea-Mare; Papa și-a trimis la București pe împunericitul său, care se numește Nunțiu apostolic, pentruca să încheie învoială cu Regele nostru Ferdinand în ce privește numirea episcopilor, reducerea și mutarea episcopilor, libertatea bisericii catolice și alte multe amănunte. Invoiala aceasta Papa a legat-o și cu alte țări, în cari trăiesc cu mult mai puțini catolici decât la noi, bunăoară cu Sârbia și cu Bulgaria, și biserica neunită din acele țări n'a suferit nici un neajuns în urma acelei invoieții.

Ce primejdie poate amenința țara noastră și biserica neunită din România, dacă va încheia și Regele nostru un astfel de concordat? E vorba doară de o învoială, de un fel de târg, legat între Papa și Stat, în care învoială unul cere și altul dă cât poate. Ei bine, și numai amintirea cuvântului concordat a făcut, ca o seamă de gazete să tragă clopotul într'o dungă, că se prăpădește România, pentrucă e vorba să se lege o învoială cu Papa. Și s'au ținut adunări de împotrivire, ca și când ar fi primejdie de foc ori de apă. Când colo nu este altceva decât, că Patriarhul Romei, dorește să-și știe turma liniștită și îngrijită. A trebuit să vie în sfârșit Dl profesor Iorga dela București și să scrie un articol în gazeta sa „Neamul Românesc“, în care să arete țării, că nu

e vorba de nici o primejdie, ci de o învoială, pe care tocmai de aceea se gătește statul nostru s'o lege cu capul bisericii catolice, cu Papa dela Roma, ca drepturile țării să fie asigurate.

Acelaș lucru l-a spus zilele trecute și ministrul nostru de externe, dl Take Ionescu, în Senat.

Concordatul, la încheierea căruia stă deoparte guvernul Țării noastre, nu poate să aducă știrbirea drepturilor României, ci tocmai întărirea ei.

Iuliu Maior.

Apostolia Ligii.

— Vine la Blaj trupa de teatru a Ligii Culturale. —

Sub numele de „Liga Culturală“ este a se înțelege marea însoțire pentru luminare și învățătură cu scaunul în București, în fruntea căreia stă, ca președinte, dl Nicolae Iorga. Această însoțire a luptat mai mult, ca neamul nostru să se unească într'o singură țară și a pregătit războiul de eliberare din jugul unguresc.

Liga își trimite acum trupa sa de teatru și la noi, ca să ne aducă grai limpede românesc și întărire a simțimentelor naționale.

Trupa Ligii, condusă de Doamna *Lucia Calomeri*, profesoară și artistă de renume, va juca la Blaj în zilele de 2, 3 și 4 Martie, în *Sala de gimnastică* a Liceului de băieți.

Va reprezenta piesele:

1. *Pentru Patrie*, dramă în 2 acte de Henri Lavedan, trad. de Lucia Calomeri.

2. *Micul Haydin* de Eugen Chechi.

3. *Un domn pribeag*, fragment din drama istorică în 5 acte a Dlui *Nicolae Iorga* și *Cercetașul*, întâmplare din luptele dela Mărășești, de L. Calomeri.

În trupă sunt, afară de d. Calomeri, dna El. Dima și dd.

Ion Armășescu, M. Gingulescu S. Gheorghiu, Al. Ioneșcu și Al. Șerban.

Bilete se vând de pe acum la Administrația „Unirii Poporului“. Prețul locurilor: 20, 15, 10 și 3 Lei.

Blajul așteaptă cu brațele deschise pe trimișii Ligei Culturale. Iubitorii de lucruri frumoase din satele din jur sunt văzuți cu toată dragostea!

DE PRIN SATE.

La întimpinarea Domnului, adică în 2 Februarie 1921, Reuniunea de cant și muzică „Armonia“ din Ticvaniul-Mare a aranjat o petrecere împreună cu Concert și Teatru. Programul a fost: 1. Marș regal. 2. Ce ți-am făcut? 3. Sub drapel. 4. Toarce furcă. Partea a doua, teatru: Sticla din urmă și Otrava femeiască, cari au reușit peste așteptare. Atât coriștii cât și dirigintele Petru Cusiu, merită lauda și recunoștința poporului din Ticvani cu atât mai mult, fiindcă venitul acestei petreceri a fost destinat pentru edificarea casei naționale, care s'a proiectat la inițiativa unor tineri înflăcărați.

Iubitor de cultură fiind poporul acestei comune, sala școlii destul de spațioasă s'a dovedit mică pentru publicul participant. E neapărat de lipsă ridicarea unei zidiri, care să fie închinată scopului nobil și frumos. La rugarea Reuniunii „Armonia“ reprezentanța comunală în ședința sa ținută la 26 Ianuarie 1921 a decis unanim, ca loc de zidire pentru scopul acesta nobil, intravilanul din fața bisericii și a școlii. Dec bunul Dumnezeu, ca cât mai îngrabă să ajungem rezultatul dorit, căci capul Hidrei viclene și mincinoase s'a sdorbit, care mai bine, ca 30 ani s'au învârtit în comuna noastră iar în anul 1919, luna August, când viteaza armata Română a pus primul pas pe acest pământ românesc, amar și durere a fost pentru oamenii ce trăgeau la carul vitregului guvern ma-

ghiar. Nu pot trece cu vederea vorbirea vrednicului părinte Ioan Cismaș, care prin cuvinte alese a arătat scopul acestei zidiri, adică este unicul între intelectuali, care face propagandă pentru realizarea acestui scop. Laudă și onoare acestui vrednic Părinte ce totdeauna în împrejurările cele mai critice a fost la locul său. Economul Petru Cusiu, dirigintele Reuniunii „Armonia”, a fost cel dintâi, care a donat suma de 500 Lei pentru acest scop. Sperăm, că se vor afla mulți alții, care să ajute scopul acesta cu sume mai frumoase, fiindcă comuna noastră dispune de o stare bună materială. Pornirea aceasta vrednică de laudă să le fie îndemn la toate comunele din jur. Intre persoanele, ce au participat la această petrecere din satele din jur, am observat pe părintele Mico din Mercina, care este un vrednic sprijinitor a tot ce este nobil și frumos. Cu ocaziunea acestei petreceri s'a încasat suma de 1700 Lei, care sumă cum am zis mai sus, adică venitul 1160 Lei s'a destinat pentru ridicarea casei naționale. După producțiune a urmat joc, care a ținut până în alba dimineții, când cu toții am plecat veseli și mulțumiți, sperând, că în viitor cu astfel de fapte nobile o să avem mai multă bucurie. Înainte cu Dumnezeu! Tievaniul-Marc, la 4 Februarie 1921.

Un binevoitor.

Preoți! Învățători!
răspândiți „UNIREA
POPORULUI” prin-
tre săteni.

Cum stă lumea și țara?

Parlamentul la lucru.

Sfatul cel mare al țării pare a porni, în sfârșit, pe cărările cele bune. De-o vreme încoace s'au mai potolit vrăjmașiile cele mari și în Parlament răsună cuvântări în care e vorba de țară și nu mai mult de „oameni”. Astfel, în ședințele din săptămâna trecută, dl ministru Tache Ioneescu a arătat legăturile noastre cu strămoșii, asupra cărora s'a apert apoi mai mult dl Iuliu Maniu, președintele Partidului Național ardelen, cerând cu glas hotărât, ca România să pretindă împlinirea din partea Ungurilor a contractului de pace și mai ales ca stăpânii noștri de ieri, vecini neastâmpărați astăzi, să se mai potolească și să fie provocați a-și micșora ostirea după prescrierile contractului de pace.

Tot dl Maniu a mai cerut, ca să se limpezească odată treaba cu granițele Maramurăsului și ca acestea granițe să fie stabilite după dorul inimii noastre, adică după dreptate.

Dl Iuliu Maniu a adus în vorbă și silințele Ungurilor de-a pune iarăș în scaunul său de rege pe alungatul Carol de Habsburg, care pierzând tronul de împărat al Austriei s'ar mulțami deocamdată și numai cu tronul Ungariei. Oratorul a arătat primejdiile, cari ar putea izvorî pentru noi din revenirea Habsburgului pe tronul unguresc și

a cerut, ca România să-și arete cu putere deplină împotrivirea sa.

În această privință dl ministru Tache Ionescu a dat lămuriri liniștitoare. Ungurii nu vor putea aduce iarăș la tron pe Carol, fiindcă acestui lucru se împotrivesc toate țările, cari au luat moșteniri din vechea împărăție austro-ungară. Nici aliații nu se vor invol la așa ceva. Mai puțin România.

*

Legea agrară în fața Senatului.

In sfârșit, planul legii pentru împărțirea pământului a ajuns la dezbateri în fața Senatului. Dezbaterile asupra acestui proiect de lege, făgăduiesc să fie foarte îndelungate și foarte amănunțite, ceea ce este lucru îmbucurător, căci numai din dezbateri amănunțite poate ieși o lege bună și dreaptă, precum o dorim cu toții. Dacă-i vorba să ne știm deoparte cu treaba pământului, atunci încei să știm, că se face lucru drept și de săstăm.

Guvernul a făgăduit prin oamenii săi, că nu-i străin de a primi toate acelea schimbări în plan, pe cari le va dori opoziția în interesul țării și a legii. Adecă, dacă partidele din opoziție vor propune paragrafi mai buni decât ai guvernului pentru legea agrară, el, guvernul, nu

se va împotrivi ca acei paragrafi să fie primiți.

De-ar da Dumnezeu, ca să încete orice dihanie și neînțelegere în Sfatul Țării cel puțin atâtă vreme, cât se va desbate acest plan de lege, ca să nu ne mai apuce încă o primăvară fără ispravă în treaba cu pământul.

Socotelele cu banii țării.

Dela război încoace, România n'a avut încă făcută o socoteală asupra veniturilor și cheltuielilor sale. Guvernele făceau până acuma plăți și cheltuiau pe barba lor, adică tot pe a țării, fără să aibă însă o listă pregătită pe înainte cu conlucrarea Parlamentului, despre venituri și despre plăți. Punga țării nu avea o socoteală făcută, ci se luă din ea la întâmplare, fără să se poată știi dacă mai este ceva în ea, ori se ia din imprumuturi...!

Acum guvernul simte, că țara nu o mai poate duce fără „budget” și se trudește să-l facă. În deosebi arată multă silință în acest scop dl ministru de finanțe Titulescu, sosit din străinătate. D-sa se trudește din greu să limpezească treaba cu punga statului și să-o aducă în rânduală.

Dl Titulescu pare a fi om cruțător și aspru la mână, căci începe a strânge baerile pungii, atingând chiar și pe unii dintre miniștri. Acest ministru zice:

— S'a prădat prea mult până acum și s'a cheltuit cam fără socoteală. Deci, guvernule, ori cruțăm, ori de unde nu, cu plec din minister! Ș'apoi treaba voastră...

Copil răsfățat.

Sau: Dumnezeu nu bate cu băta...

Oamenii din sat îi ziceau: Miia Surdului. În protocolul botezaților era scrisă: Maria, fiica lui Dumitru Răstoacă. În cartea de dări purtă numele: Maria Răstoacă-Surdu.

Eră o femeie mărunțică, grăsulie și cu urme de vărsat pe față. Avea un băiat, născut dintr'o dragoste neiertată, la care ținea mai mult, ca la ea însăși. Pentru Niculița ei, eră în stare să se certe cu toată lumea. Și Niculița, eră un ștregar fără păreche. Câte rele se iscau în vecini, toate se încărcau în socoteala lui Niculița. Seara, când se întorceau oamenii dela lucrul câmpului, Miia Surdului știa, că are să se certe, cu careva dintre vecini. Se găseau lemne în fântână, sau o fereastră spartă, un pui de găină mort, crengi rupte din pomi, nu se mai întreba cine le-a aruncat, cine-a spart-o, cine le-a rupt, ci omul cu paguba, se îndreapta furios spre casa Miiei Surdului

și dacă puneă mâna pe Niculiță, îi lungea urechile nespălate, de pocneau din rădăcină. Atunci să fi auzit sbierate, văietături, vorbe urâte și injurături din gura Miiei Surdului, care ținea la băiatul ei, ca la ochii din cap.

— „Mă, să nu te mai împingă păcatul, să mai dai în cochilul meu nevinovat și drept, ca lumina soarelui, că ajun, mă, ajun trei Vineri și te pun pe laviță. mă...”, zicea, de câteori Niculița scăpă schelălăindu-se din mâna cutărui vecin. Și nu era zi lăsată de Dumnezeu, în care Niculița să nu fie hăpșit, pentru drăciile lui și mai, că nu trecea ceas, ca mama lui Niculița, să nu se certe pentru „cochilul” ei.

Așa a crescut Niculița mare, făcând rele, huiduit și bătut de vecini, apărat și îndrăgit de mamă-sa.

— Asta nu-i om..., asta-i drac”, ziceau femeile, făcându-și cruce la amintirea numelui său, ca și când ar fi vorbit de Satana.

— „Până-și găsește omul,

care să-i facă apele”, spuneau bărbații, când venea vorba, de năzdrăvăniile lui. Copiii nici nu îndrăzneau să-i amintească numele, nu cumva să-i audă Niculița, care eră artăgos și nu suferă dela nime nici o vorbă aspră.

Când se începuse războiul, Niculița îplinea șasesprezece ani. Crescut fără griji, se ridicase ștregarul, că nime nu-i da mai puțin ca 18 ani. Mulți tineri înrolați, nu se puteau măsura în puteri cu el.

Acum nu mai era Niculița, care spărgea ferestre și rupea florile pomilor, ci eră Niculae al Surdului, care ducea mercele din grădinile oamenilor, și avea drăguță pe Ana lui Saia, o verigă, care în grabă-și uitase bărbatul, plecat pe câmpul de luptă.

Îndată după plecarea celor dintâi voinici, ficioiri și bărbați, la oaste, Niculae se simțea mai la largul lui. De frica celor rămași acasă, nu-i prea păsa, iar de dojenile frunțașilor din sat, nici că-l durea capul.

— „Vadă-și popa de biserică și dascălul de școală și mie să-mi dee pace; doar nu mai sunt copil, să mă pună în genunchi pe boabe de fasole”, — răspundea el, de câte ori venea vorba de muștrările părintelui Zaharie și ale învățătorului Simion.

A trecut un an, au trecut doi. Oamenii din sat erau tot mai triști, mai apăsați de gânduri.

Cu cât rândurile oamenilor din sat se răreau, supărările și grijile se înmulțiau. Dar cu atât mai mult creștea mai mare îngâmfare și obrăznicia lui Niculae.

Eră desmărdatul femeilor stricate și craiul nopților.

Zilele se scurgeau una după alta, aducând mai fiecare câte-o veste îngrozitoare dela cei duși. Ca trăznetul, se lăția câte-o veste, despre moartea cutărui ficioir sau bărbat. Satul se cutremură la auzul vestei și luă parte cu mic și mare la jalea celui mort. Numai Niculae nu auzea, nu vedea și nu simțea

Acesta e un glas foarte cuminț și ar fi bine dacă d. Titulescu nu s'ar lăsa bătut nici decum, ci ar face rânduială în visteria țării!

*

O știre mai nouă spune, că între d. Titulescu și între guvern ar fi neînțelegeri, în urma cărora pot să urmeze schimbări de ministrii.

Din Ungaria.

Ce-i cu Carol Habsburgul?

Gazetele ungurești din Buda-pesta spun, că fostul rege Carol ar fi trimis Primatului Cernoch o scrisoare, în care făgăduiește, că prin Martie e gata să se reîntoarcă în Ungaria, ca să-și ocupe tronul părăsit. Arhiepiscopul Cernoch i-a răspuns, că îl așteaptă cu brațele deschise, ca pe unul care a fost uns odată. Și că, el, Cernoch mai bine pune jos coroana de primat, decât să unghă de rege pe un altul.

În acest înțeles glăsuiește și contele Apponyi, care cerșise de curând milă prin Paris pe seama Ungariei. Se înțelege, milă, ca Ungurii să-și recapete vechile hotare...

Precum vedem, unghurii ard de nerăbdare după neamțul de Carol, pe care îl huiduia odată atât de mult! Vreau, bagseamă, să calce pe urmele Grecilor, cari au primit îndărăt pe Constantin. S'ar acăță de haina lui Carol, numai să apuce iarăși la creangă verde... Mare vis!

*

nimica din acest flor, care străbătea satul de-alungul și de-a latul, storcând lacrimi, străpungând inimi, alungând somnul și brăzdând cu plugul durerii fețele celor rămași acasă. Pentru Niculae acum era lumea lume și viața cuib de fericire.

Așa l-a ajuns pe Niculae anul o miie nouă sute șasesprezece, când a împlinit optsprezece ani. Atunci l-au chemat și pe el la oaste. În ziua înrolării a fost petrecut la gară de sughițurile mamei sale și de rânjiturile cătorva haimanale din sat, cari nu se rușinau să-i vâre câte-o sticlă cu rachiu în buzunare.

Dânsul amețit de beutură și apăsător de neodihna nopților, semăna unui bolnav de friguri, ael galben, ca ciara, ael verde, ca iarba. Când lăsă capul îndărăpt pe cîafă, răsucind, ca un smintit, când și-l sloboziă în pământ, tăcut ca un păcătos.

Ceialalți feciori mergeau spre gară în rânduri frumoase, cântând cântece vitejești, împodobiiți cu flori și petrecuți de toate fetele einstute din sat.

Zarvă mare în Bolșevicia.

Intre bolșevicii din Rusia a dat dihonă neînțelegerii; s'au despărțit în două tabere. Una a lui Lenin și alta a lui Trozki. Nu se pot înțelege pentru felul de guvernare.

De altă parte știri mai nouă, sosite peste Kopenhaga, spun că s'a pornit în Bolșevicia o mișcare foarte întinsă în privirea bolșevicilor. Comisarul poporului, Antonoff, luptă în fruntea a cincizeci de mii de oameni contra bolșevicilor, ocupând Petrogradul.

De! Cine samănă vânt, culege furtună...

Cine plătește pe bolșevicii?

Nemții! — Asta o spune chiar un neamț cu numele Bernstein, care se ține, că știe când și prin cine au vărsat Germanii milioane lui Lenin. Bernstein făgăduiește într'o gazetă, că va arăta dovezi în această privință.

Iată cum se descoper tertipurile nemților, rând pe rând! Când au văzut, că Aliații se ridică deasupra în marele război, Germanii au trimis oameni de-ai lor la Ruși, ca să-i răscoale și să-i îndemne a nu se mai bate alături de Francezi, Englezi, Italieni și Români, iar după ce totuși au biruit aliații, tot Germanii le-au băgat în cap la Ruși nebunia cu „bolșevismul“, ca să se aprindă lumea toată de revoluție și ei, nemții, în învălmășeală să scape mai ușor de pedeapsa de a fi pornit războiul.

A um iese la iveală, că pe Lenin nemții îl țin cu bani Mari svârlugi cotroflenții naibii

În fața gării s'a întins o horă mare și insufletită, de rămas bun, ca să se mai învioreze inimile mamelor, cari nu-și mai puteau lua batistele dela ochi.

În timpul horei, Niculae sta răsturnat pe o grămadă de pietriș, încunjurat de ibovnicile lui, cari se fereau de ochii lumii, lăsând păsturile pe ochi.

Părea, că s'a înseninat ceriul de-asupra satului și oamenii erau mai liniștiți, după plecarea acestui păcătos de Niculae. Despre unul fiecare, dintre cei plecați mai nou, se mai auzea câte-o vorbă bună, câte-o amintire plăcută, numai Niculae nu mai era pomenit de nime. Ca și când ar fi intrat în pământ, dimpreună cu toate faptele lui. Numai mamă-sa, Miia Surdului, plângea și se bocea, despletindu-și părul de durere după copilul ei și blăstămă în gura mare pe toți vecinii, zicând, că numai ei i-au pus „cochilul“ bine.

(Va urma).

Petrea Dascălul.

ȘTIRI

— Rugăm pe On. preoți și oficiile parohiale, cari primesc „Unirea Poporului“, să ne trimită restanțele de abonament, fiindcă noi suntem gazetă independentă de „Unirea“ și ne avem greutățile noastre.

*

Cine se simte dator cu abonamentul la foaie, e rugat să ne trimită restanțele, fără să mai aștepte scrisoare, căci nu avem cu ce să plătim om, care să facă provocări deosebite fiercării!

— În numărul viitor vom publica un frumos articol de indemnuri pentru plugari din peana dlui Ioan F. Negruțiu, fost senator, directorul Școlii de învățători din Blaj.

— Instalare de preot la Veștem. Prietinel și colaboratorul nostru Păr. Ioan Spătar, până de curând revizor arhiepiscop, a fost numit paroh al parohiei Veștem, din protopopiatul Sibiului. Sâmbătă, în ziua de trei ierarhi, l-a instalat (așezat și introdus în parohie) Păr. protopop Nicolae Togan al Sibiului.

Dorim rodnică păstorire nouului paroh în via Domnului.

— Un credincios cettor de gazete a fost Sam Rodgers din Ohio (America de Nord). El cetea zilnic gazeta sa și atât de mult a iubit-o, încât nici după moarte nu s'a mai putut lipsi de ea. A lăsat deci în testament, prețul de abonament la gazeta sa iubită pe 20 de ani, lăsând cu limbă de moarte, ca poștarul să-i ducă gazeta la groapă și s'o așeze în cripta, anume făcută așa, ca să încapă toate gazetele ce apar vreme de 20 ani.

— Cetățile fărădelegilor: Chicago și Berlin.

Un învățat german arată, că orașul în care se fac cele mai multe fărădelegi este Chicago din America iară al doilea Berlinul. Dela anul 1914 până la 1918, va să zică în patru ani, în Chicago s'au întâmplat 455 de omoruri și de alte fărădelegi, iară în Berlin 428. În aceeași vreme întreaga Anglie, care are de 6 ori mai mulți locuitori decât orașul Chicago, a avut numai 420 omoruri,

iară Londra, cu o populațiune de trei ori mai mare decât Chicago, are numai 88 de omoruri în acei patru ani.

— Iarăși o bombă. Pe linia ferată București—Giurgiu lucrătorul I. Grigore a găsit o bombă așezată pe șine. Ridicându-o și atingând panglica cu care era înfășurată, bomba a explodat omorându-l pe loc. Au mai fost greu răniți și alți lucrători, pe cari i-au dus în spitalul din București.

Dacă bietul Grigore n'ar fi băgat de seamă bomba, trecă trenul peste ea și se întâmplă o nenorocire cum mai rar.

— Scăderea numărului locuitorilor în Rusia bolșevică. Un ziar rus arată, că în cei din urmă 6 ani populația din Bolșevicia a scăzut cu 10 la sută, adică cu 17 milioane de suflete.

Înainte de război populația creștea în Rusia la fiecare an cu cel puțin 3 milioane suflete.

Dela venirea la cârmă a bolșevicilor locuitorii orașelor s'au înjumătățit. Moscova a scăzut cu 45 la sută din locuitorii pe cari li aveă la 1915, iar Petrogradul cu 71 la sută.

— În fața judeoății. Rând pe rând încep să se strângă și la noi lațurile în jurul păcătoșilor. Astfel vor fi duși în fața Curții Marțiale din Craiova șeful de gară din vechiul regat Simian și comandantul unui tren cu prăzi de război, cari au vândut mai multor negustori din Severin toată încărcătura acelui tren, în preț de mai multe milioane de lei.

— Vapoarele germane, de haram. De curând o societate americană a cumpărat dela comisia de despăgubiri a Sfatului de pace vaporul german »Bismark«, cea mai mare corabie de negoț din lumea întregă. Iar compania Cunard a cumpărat vaporul »Imperator«, o altă mândrie a germanilor. — Cu adevărat li-s'a potrivit Nemților zicala: »Nu-te lați broască'n tău, că nu-i tău tot al tău«!

— A murit Kuropătkin. Comandantul oștilor rusești din războiul dela 1905 cu Iaponezii, a murit în săptămâna trecută, la Moscova.

— **Sârbii iar își fao de oap.** Guvernul sârbesc din Belgrad a dat o opreliște, în urma căreia, preoții români din părțile bănățene rămase la Sârbi, sunt oprți de-a mai face slujbe în biserici, sub cuvânt, că nu ar fi cetățeni sârbi. Astfel bieții noștri frați, bătuti de soartă de-a trăi sub stăpânire sârbească, nu mai pot avea nici măcar mângâierea slujbelor în limbă românească! — Rău fel de oameni, mult lăudații noștri «aliați» din vecini... N'ar fi oare cu de lege să le vărăm sub nas contractul de pace dela Versailles, pe care l-au iscălit și ei? Iar dacă nu se dumiresc de ceea ce au iscălit, să-le închidem și noi bisericile din Banatul nostru!

— **Se ieftinește zahărul.** De o vreme încoace ne vine foarte mult zahăr din Ceho-Slovacia. Zahărul a început deci să se ieftinească și în câteva săptămâni va scădea chilogramul sub 20 de Lei.

— **Crește prețul viteilor.** Prețul animalelor la târgul din Cluj a crescut în vremea din urmă în mod simțitor.

— **Pe picior de pace cu Ungaria.** Țările toate au legături laolaltă, de aceea, țin în fiecare țară prietină câte un împuternicit, numit fie ministru, fie consul. Noi, până acuma, fiind în dușmănie cu Ungaria, nu ne-am avut împuternicitul nostru la Budapesta. În sfârșit însă, împăcându-ne, Ungurii și-au trimis pe împuternicitul lor la București, iară noi pe al nostru la Budapesta. Aflăm din ziarele din Budapesta, că colonelul Stârcea, împuternicitul nostru, a sosit la Budapesta și că a fost bine primit acolo.

— **O sută de ani dela moartea lui Petru Maior** se implinesc anul acesta. Cu acest prilej toată țara a ținut să-și arete recunoștința față de acest mare scriitor de pe vremuri, fost protopop al Reghinului săsesc și predicator mare și neîntrecut. Fiind om foarte învățat, Petru Maior a scris o carte, în care a arătat, că noi Români suntem urmașii Romanilor vechi și că atunci, când în Ardealul de astăzi au năvălit

hoardele barbare, poporul nostru n'a fugit de pe aceste plaiuri, ci s'a ascuns prin munții Ardealului, trăind aici mai departe.

La Blaj elevii liceului de băieți au ținut Duminica trecută o ședință anume pentru aducerea aminte de acest mare bărbat al nostru.

— **Nu au pardon.** Ațărătorii la greva generală de astă toamnă, câțiva socialiști înverșunați dela București, au fost condamnați de către Curtea Marțială din București la mai mulți ani de muncă silnică. Au băgat deci recurs, nădăjduind că li-se va mai ierta ceva din pedeapsă. S'au cam păcălit însă, pentru că Curtea de Casație, cea mai înaltă judecătorie din România-Mare, le-a respins recursul și astfel dumiilor, cari au vrut să ne răpună țara și să ne-o închine bolșevicilor, acuma vor sta la ocnile cele mari și vor tăia sare pentru cetățenii pașnici.

— **Știrile gazetelor de pe vremuri.** O gazetă nemțească: »Leipziger Tageblatt«, care numără mai bine de 150 ani de viață, recitindu-și numerii săi dinainte cu 100 de ani, data morții lui Napoleon n'a putut-o publica decât după 2 luni de zile. Napoleon, a murit la 5 Mai 1821, pe insula Sfânta Elena; vestea morții sale a ajuns în Germania abia la 14 Iulie, iară gazeta pomenită n'a putut s-o publice decât în ziua de 28 Iulie.

Astăzi știm în curs de 24 ore toate știrile, cari se întâmplă chiar și la marginile lumii.

— **Câte coroane s'au schimbat:** Ministerul de finanțe arată că în Ardeal au fost cu totul 8 miliarde, 580 milioane 89 mii și 979 coroane.

În schimb s'a plătit suma de miliarde 404 milioane 196 mii 520 Lei și se vor mai plăti (în cele 40 la sută) 1 miliard 448 milioane 410 mii 544 Lei.

A mai răscumpărat apoi statul din coroanele schimbate unele și cu așa numitele bonuri de tezaur, cari prețuiesc 437 milioane 438 mii, 913 Lei.

— **Leac pentru pleșuvi.**

Tot doctorul acela vestit din Paris, care a găsit chipul eum poți scăpa pe cineva de zbârciturile de pe obraz și de pe frunte — a găsit și leacul pleșuvilor. Anume, cu cuțitul său măestru a tăiat o parte de piele din ceafă unde e știut, că părul nu cade nici când. Această porție de piele a altoit-o în fața capului — unde s'a și prins cu păr cu tot. Peste două-trei luni din această porție de piele, a crescut păr, care poate apoi să acopere și partea capului ce-a mai pleșuvă. — Nu-i lucru ca meșteșugul doftoresc.

— **Tinereță fără bătrâneță.**

I-s'ar părea omului, că e vorba de un lucru din poveste. Numai în povești s'a mai pomenit până acuma de apă vie dela izvorul păzit de bălaurul cu șapte capete și după care așa suspina cutare față de împărat, ca spălându-se cu ea să nu mai îmbătrânească. Ce-a fost poveste, acum se întâmplă aieva; numai cu ceva în alt chip.

Un doctor vestit din Paris a găsit leacul cum poate cineva să rămână tot tânăr la față și dacă-l ingrămădesc anii.

El a zis așa: fiindcă zbârciturile feței vin din lărgirea peliței, pot ca o parte întrecătoare din această peliță să o tai, iar cealaltă rămâne frumos întinsă. S'a și pus pe lucru. La vre-o câțiva le-a tăiat în dreptul urechii o parte din pelița feței, iar cealaltă parte a cusut-o. Peste câteva zile cei operați sau vindecat. Pelița feței a rămas întinsă frumos, ca a unui tânăr junșan. În scurtă vreme s'au dus și urmele cusăturii. Tot așa a făcut și cu încrețiturile de pe frunte.

Astfel mâne poimâne ne putem trezi, că pe bătrâni nu îi vom mai putea cunoaște decât doar după mersul lor slăbănogit.

— **Poșta Redacției.**

— »Unul din cei de față«. — Noi ne dăm silința să nu publicăm lucruri cari învrăjesc, ci am dori să scriem numai despre unire și bunăînțelegere între frații de același sânge, căci în unire zace tăriia unui popor. Ne cunoaștem pe nimenea din comuna Dv., deci nu avem pe cine apăra. Însă iarăși nu putem scrie de rău, fără să cunoaștem împrejurările și »faptele« păcătoase, mai ales când corespondentul nu-și pune numele sub ceea ce scrie, ca să iee și răspunderea! Pilduirea nu se lovește, fiindcă noi nu judecăm oamenii după haine, nici după lefterie, ci după fapte și simțăminte. De altfel, vână-

toare după noi nu su-

Incolo. Sănătate și voie bună.

— E. Z. N. — Poeziile sunt slabe, și chiar și de altfel, scrierile celor cari se ascund de noi, nu avem obiectivul să le publicăm.

— Augustin B., morar. — Pătania DTTale e jalnică și ne doare, că nu putem să te ajutăm. Ar fi bine să faci însuși o plânsoare către Dl ministru de justiție dela București.

A V I Z.

Pentru repararea bisericii noastre din loc avem lipsă de o persoană abilă pentru facerea preliminarului de spese; doritorii să ne avizeze; poșta și gara Blaj.

Roșia de Săcaș, la 20 Februar 1921.

Curatoratul bisericii gr.-cat.

Cine știe

depre *Dionisiu Fodor*, locuitor din *Blaj* (jud. Alba-inf.) fost militar la Reg. 21 honvezi Corp. 9. În anul 1918 a fost pe frontul Italian unde a ajuns ca prinsonier francez tot în acel an A scris în 1919 din spital cu adresa: Depot P. G. Roane (Loire) Cine știe ceva, este rugat, să scrie la soția sa *Raveca Fodor*, Blaj-sat Nr. 13 Pentru răspuns multămeste văduva și 5 orfani nelini

Carte pentru p

Fiecare sătean să ..... cea mai nouă carte dela Blaj

IN PRAGUL VREMII

de *Alexandru Lupeanu-Melin* directorul gazetei »Unirea Poporului«

Această carte a fost lăudată în frumoase cuvinte de marele scriitor *Mihail Sadoveanu* în »Viața Românească« dela Iași, nr. 7, 1920; iar »Neamul Românesc pentru popor« gazeta dlui *Nicolae Iorga*, scrie despre dânsa:

— Cine dorește să cetească o carte pe înțeles de toată frumșețea, să ceară dlui *Alexandru Lupeanu* dela Blaj, cartea lui »In pragul vremii«.

Cartea se găsește de vânzare la toate librăriile românești și la *Librăria seminarială* din Blaj județul Alba inferioară.

Prețul 6 Lei.

Redactor responsabil:
IULIU MAIOR.

Cenzurat: A. Frățilă pretor.